

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2562/2018
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Лаза К. Лазаревић“ Шабац, из Шапца, чији је пуномоћник Коста Даниловић, адвокат из .., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1118/18 од 28.05.2018. године, у седници одржаној 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ се пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1118/18 од 28.05.2018. године и пресуда Основног суда у Шапцу П1 118/17 од 23.02.2018. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован захтев тужиље АА, којим је тражила да се поништи, као незаконито решење директора тужене Опште болнице „Др Лаза К. Лазаревић“ Шабац бр. ...-.../... од 03.08.2017. године, којим је тужиљи АА отказан уговор о раду бр. ...-.../... од 31.01.2017. године, да се утврди да је радни однос тужиље АА заснован на одређено време постао радни однос на неодређено време код тужене Опште болнице „Др Лаза К. Лазаревић“ Шабац 02.08.2017. године и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми и радној способности, као и захтев тужиље да се обавезе тужена да јој накнади трошкове парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља АА да туженој Општој болници „Др Лаза К. Лазаревић“ Шабац на име трошкова ревизијског поступка плати 40.600,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 118/17 од 23.02.2018. године, ставом првим изреке, поништено је, као незаконито решење директора тужене бр. ...-.../... од 03.08.2017. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду бр. ...-.../... од 31.01.2017. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је радни однос тужиље заснован на одређено време постао радни однос на неодређено време код тужене 02.08.2017. године и обавезана је тужена да тужиљу врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми и радној способности. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 61.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1118/18 од 28.05.2018. године, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18) и утврдио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене први пут засновала радни однос на одређено време, на пословима ..., по основу уговора о раду од 07.05.2012. године, након чега је са туженом закључила више сукцесивних уговора о раду на одређено време. Спорним решењем тужене бр. ...-.../... од 03.08.2017. године тужилци је отказан уговор о раду од 31.01.2017. године, истеком рока на који је уговор закључен.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили захтев тужилце применом члана 37. ст. 1. и 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09), будући да су сматрали да је тужила на основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време, без дана прекида, обављала послове ... и да је на тај начин остварила непрекидан рад на истим пословима више од 12 месеци, и како су уговори о раду на одређено време закључени супротно одредбама Закона о раду, да се има сматрати да је тужила код тужене засновала радни однос на неодређено време.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужене указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Чланом 37. ставом 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05) који се примењивао до измена објављених у „Службеном гласнику РС“ бр. 75/2014, било је прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично, за време трајања тих потреба, с тим што тако засновани радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Ова законска одредба промењена је Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.75/14 од 21.07.2014. године), тако што је прописано да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање предодређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, а послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

С обзиром да је тужена корисник јавних средстава, то се у односу на њу примењује и Закон о буџетском систему. Законом о буџетском систему, чије су норме обавезујуће и за тужену, као и Законом о изменама и допунама Закона о буџетском

систему („Службени гласник РС“, бр.108/13 – који је ступио на снагу 07.12.2013. године) и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно до 31.12.2017. године. Изузетно од става 34. овог члана радни однос са овим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Нижестепени судови су одлучујући о захтеву тужиље применили одредбе Закона о раду, међутим, нису имали у виду да се у односу на тужену, као корисника јавних средстава примењује и Закон о буџетском систему. Одредбе Закона о буџетском систему, којима је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду, којима се приписују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, а што следи из члана 105. Закона о буџетском систему. Код утврђеног да је тужилца од 08.05.2012. године до 04.08.2017. године, на основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време, без дана прекида, обављала послове ... у различитим службама и да је тужилци рок на који је закључен последњи уговор о раду истекао 04.08.2017. године, а спорно решење донето 03.08.2017. године, то се у овом случају имају применити одредбе Закона о буџетском систему, па како је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, који је био у примени од 07.12.2013. године било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз сагласност надлежног органа Владе, то супротно закључку нижестепених судова није било услова да радни однос тужиље на одређено време по сили закона прерасте у радни однос на неодређено време.

Сходно напред наведеном, како су нижестепени судови на утврђено чињенично стање погрешно применили материјално право, односно погрешним су сматрати да се у овом случају имају применити одредбе Закона о раду, а не Закона о буџетском систему, с обзиром да је Закон о буџетском систему *lex specialis* у односу на Закон о раду, сагласно члану 105. Закона о буџетском систему, јер је тужена корисник јавних средстава и с тим у вези и на њу се односи забрана запошљавања нових лица ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним околностима, то се не може сматрати да је тужилца радни однос засновала на неодређено време, са којих разлога су преиначене нижестепене одлуке и одбијен, као неоснован захтев тужиље.

Са напред наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром да је тужена успела у поступку по ревизији, да је тражила трошкове ревизије, док из списка следи да није тражила трошкове поступка пред нижестепеним судовима, то је Врховни касациони суд на основу члана 165. ЗПП обавезао тужилцу да туженој на име трошкова поступка плати 40.600,00 динара, који трошкови се односе на трошкове за састав ревизије од стране адвоката у висини од 33.000,00 динара и таксе на

ревизију и одлуку од по 3.800,00 динара, а све сагласно члану 153. и 154. ЗПП, а према важећој АТ и ТТ, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић